

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

Pasarét, 2012. április 12.
(csütörtök)

Földvári Tibor

AZ ÚR SZABADÍTÁSA

Alapige: 5Móz 2,1-25

Ezután megfordultunk, és elindultunk a pusztába, a Vörös-tenger felé, ahogyan meghagyta nekem az Úr, és sokáig kerülgettük a Széír hegyet. Majd ezt mondta nekem az Úr: Elég sokáig kerülgettétek ezt a hegyet, forduljatok észak felé! Parancsold meg azért a népnek: Ti most elmentek testvéreiteknek, Ézsau fiainak a határa mellett, akik Széírben laknak. Ők félnek ugyan tőletek, de azért nagyon vigyázzatok! Ne harcoljatok ellenük, mert egy talpalatnyi földet sem adok nektek az övékből, mert Ézsau birtokába adtam a Széír hegységet. Ha enni akartok, pénzen vásároljatok tőlük ennivalót, és ha inni akartok, vizet is pénzen vásároljatok tőlük. Mert megáldotta kezéd minden munkáját Istened, az Úr, tudta, hogy itt jársz e nagy pusztában. Negyven esztendeje már, hogy veled van Istened, az Úr, és nem szűkölködtél semmiben. Így vonultunk el tehát testvéreink, Ézsau fiai mellett, akik Széírben laknak, a síkságon át vezető úton, amely Élatból és Ecjón-Geberből indul ki. Majd megfordultunk, és továbbmentünk Móáb pusztája felé. Akkor ezt mondta nekem az Úr: Ne támadjátok meg Móábot, és ne kezdjétek harcot ellenük, mert nem adok neked birtokot az ő földjéből, hiszen Árt Lót fiainak a birtokába adtam. Az émiak laktak ott azelőtt, olyan nagy, számos és szálas nép, mint az anákok. A refáiak közé tartoztak ők is, mint az anákok, csak a móábiak émieknek nevezték őket. Széírben meg a hóriak laktak azelőtt, de Ézsau fiai kiűzték, és kiirtották őket, és a helyükre telepedtek, ugyanúgy, ahogyan Izráel bánt azzal a földdel, amelyet az Úr adott neki birtokul. Most azért induljatok, keljetekek át a Zered patakon! Át is keltünk a Zered patakon. Harmincnyolc év telt el azóta, hogy elindultunk Kádés-Barneából addig, hogy átkeltünk a Zered patakon, míg ki nem vészett a táborból a harcosok egész nemzedéke, ahogyan megesküdött nekik az Úr. Bizony az Úr keze volt rajtuk, és kiirtotta őket a táborból mind egy szálig. Amikor ezek a harcosok mind egy szálig kihaltak a nép közül, így szólt hozzám az Úr: Te ma átvonulsz Árnál Móáb határán. Amikor Ammón fiai közelébe jutsz, ne támadd meg őket, és ne kezdj harcot velük! Nem adok neked birtokot Ammón fiainak a földjéből, mert Lót fiainak a birtokába adtam azt. Ez is a refáiak földjéhez tartozott, refáiak laktak ott azelőtt, csak az ammóniak zamzummiaknak nevezték őket. Olyan nagy, számos és szálas nép volt ez, mint az anákok, de az Úr kipusztította őket az ammóniak elől; és ezek elfoglalták a birtokukat, és a helyükbe telepedtek, ugyanúgy, ahogyan a Széírben lakó Ézsau fiaival tette az Úr: kiirtotta előlük a hóriakat, ezek pedig elfoglalták a birtokukat, és azoknak a helyén laknak ma is. Az avviak falvakban laktak Gáza környékén, de kiirtották őket a kaftóriak, akik Kaftórból jöttek, és a helyükbe telepedtek. Induljatok hát útnak, és keljetekek át

AZ ÚR SZABADÍTÁSA

az Arnón patakon, mert kezdedbe adom az emóri Szíhónt, Hesbón királyát országával együtt. Ott kezd el a honfoglalást, indíts háborút ellene! Most kezdek rettegést és félelmet támasztani a népekben az egész ég alatt, hogy ha híredet hallják, remegjenek és reszkessenek tőled.

Imádkozzunk!

Magasztalunk téged mennyei Atyánk, hogy a feltámadás ünnepe lehet mögöttünk. Köszönjük neked a fizikai pihenés lehetőségét, köszönjük a gyülekezet közösségében együtt töltött áldott időket és áldunk azért, hogy az Úr Jézusban, az ő halálában és feltámadásában igazoltad, milyen nagy a te isteni jóságod, hűséged. Köszönjük, hogy kezded minden műve ő benne teljesedett ki, ő benne teljesedett be és áldunk, hogy a mi személyes életünkben is az Úr Jézusért lehet minden valóság a te kegyelmedre, irgalmadra nézve. Köszönjük Urunk, hogyha ő reá tekintünk, akkor láthatjuk, hogy mindent elvégeztél értünk és helyettünk is. Arra szeretnénk kérni, hogy ennek az öröme töltsön be bennünket akkor is, amikor a földi élet nehézségei nehezzé teszik a te követésedet, vagy elcsüggesztenének. Akkor is hadd töltsön be bennünket az a boldogság, amely a veled való közösség alapján állhat. Köszönjük, hogy semmi és senki el nem veheti tőlünk. Most is azt kérjük Urunk, hogy hadd tekintsünk rád, hadd lássuk az Úr Jézust, Lelked által munkáld, hogy a hirdetett ígén keresztül is legyen személyessé az üzenet. Az Úr Jézus érdeméért kérjük ezt tőled Atyánk.

Amen.

Igehirdetés

Nekem nagy áldást jelentett az az egyszerű tény, hogy a nagypénteki és a Feltámadás ünnepe után kezdtük olvasni a Mózes 5. könyvét, melyből nagyon sok idézet van az Újszövetségben az Úr Jézusról szóló evangéliumi történetekben is és amely könyv leginkább azt akarja elmondani a ma élő Isten népének, hogy mennyire szereti Isten az ő népét, mi mindent tett és tesz értük. Még a honfoglalás előtt az egyik legfontosabb mondat ebben a könyvben, hogy nem azért szeretett titeket az Úr, mert minden népnél többen volnátok, hanem azért szeretett, mert szeretett. A könyv bibliai témája tehát Istennek az a munkája, ahogyan fölkészíti a fiak nemzedékét, hogy majd Józsué vezetésével elfoglalják Kánaán földjét. Tehát a negyven éves pusztai vándorlás végén kijelentett bibliai ígéret írja le a Mózes 5. könyve, azokat amelyeket a fiak nemzedéke először az Úr szolgája, Mózes szájából hallhatott. Többször is olvassuk ebben a könyvben, hogy Mózesnek le is kellett írni. A törvény megisméltése, megerősítése ez a bibliai könyv, sokszor ugyanazokkal a kifejezésekkel olvassuk ismét, mint a korábbi mózesi könyvekben. Például a 2Móz 20-ban leírt Tízparancsolat az 5Móz 5-ben található.

Az üzenet szempontjából most a legfontosabb, hogy ez a könyv a Kádes-Barneától való Kánaán határáig eltelt időt fogja át. Kádes Barnea volt az a hely, ahol az apák nemzedéke nem akart bemenni az Ígéret földjére, mert megijedt az ellenség látványától, lehetőségétől. Ott mondta ki Isten esküvel ennek a nemzedéknek, hogy nem mennek be. Ezt követően, hallhattuk most is a történetben, 38 esztendő kellett vándorolniuk. A 40 éves pusztai vándorlás ideje az egyiptomi szabadulástól indulva számítható ki, egészen a honfoglalásig terjedő időszak.

Tehát az apák, a kivonulás nemzedéke félt elfoglalni az Ígéret földjét, ezért 40 év pusztai vándorlás következett, de most már a fiak ott vannak annak határán, letelt az idő, meghaltak az idősek, a fiak nemzedéke már bemehet. Mózes, amikor ott van a határnál és még néhány hónapig élhet, elmondja, hogy az Úr mit cselekedett

addig is és most is és a jövőre nézve is, amikor bemennek, milyen fontos kijelentéseket akar nekik mondani.

A felolvasott történetben látható, hogy Isten még az Izrael népével rokon nemzedékeket is említi, hármat is; Edomot, Moábot és Ammon fiait. Ugyanis Kádes Barneától való elindulásuk a végcél felé része volt annak, hogy ezeket a rokon népet nem bánthatták, az ő földjeik nem lehettek számukra az Ígéret földje. Amikor azonban a határuk mellett elmentek és elérték az Emóriak földjének határait – Szint, illetve Szihont, Hesbonnak királyát, illetve a harmadik részben Óg Básán királya földjét –, az már az örökség földje lett. Mindez azért, mert kiderül, hogy az Úr eddig is és ezután is áldásosan gondoskodott róluk, igazságosan megítélte azokat, akik nem akartak benne hinni és mindenképpen bizonyossá tette a szabadítását a nép számára akkor is, amikor még a szabadulás átélése előtt vannak. Isten személye és ígéreteinek a bizonyossága erősíti mindezt az 5Móz 2-ben.

Ott vannak tehát az Ígéret földje előtt, készülnek bemenni és Mózesen keresztül Isten bátorítja őket, hogyan kerültek idáig és miért lehetnek biztosak abban, hogy be is mennek.

Az üzenet első része tehát az Úr áldásos gondviselése. A megelőző rész utolsó két verse így olvasható: „És visszatérétek onnét és sírátok az Úr előtt, hogy nem hallgatta meg az Úr a ti szavakat, nem figyelt rátok”. Ez az apák nemzedékének sírása, amikor Kádes-Barneába nem mentek be, de amikor önfejtően, az Úr akarata ellenére mégis bementek, akkor sokan meghaltak közülük. „És sok időn át lakozátok Kádesben, ameddig ott lakoztatok”, majd a 2. rész így folytatódik: „Annakutána megfordulánk és indulánk a pusztába a Veres-tenger felé, amiképpen szólott volt nékem az Úr és kerülgettük a Széir hegyét sok ideig.”

Itt még nincs szó arról, hogy elindulhatnak a végcél felé. Mózes itt összefoglalja az első versben azt a 38 esztendő, amit tapasztaltak a fiak is az apáik bűnei miatt. Egyiptomból kijöttek, a fiak nemzedékéből voltak sokan, akik ezt átérték. Néhány hónap alatt elérték a Sinai hegyhez, a fiak is átérték, hogy az Úr szövetséget kötött velük. Ott legalább egy esztendőt eltöltöttek az Úr jelenlétében, ahol épült a Szent sátor, majd ezt követően mentek tovább. Néhány hónap vándorlás után elérték Kádes-Barneához és az apák nem akartak bemenni, mert hitetlenek voltak. Emiatt évtizedekig kellett vándorolniuk a pusztában.

Önmagában szomorú az első versben a kifejezés, hogy „és indulánk a pusztába a Vörös-tenger felé”, holott mehettek volna be az Ígéret földjébe, ott hatalmas győzelmet arathattak volna Mózesrel együtt, de vissza kellett fordulniuk. Nem Egyiptomba, de a Vörös-tenger felé és ott kellett körözniük a Széir hegye körül évtizedeken át. Nem járták be a Sinai félsziget egészét, a Kánaán földjéhez viszonylag közel kellett kerülgetniük újra és újra ezt a hegyet. Szomorú, hogy nem volt előre haladás, a nép számára évtizedeken keresztül egyfajta helyben járás volt. Sőt valójában valamiféle visszafelé haladás volt, a gyerekek számára is, hiszen nem mehettek be oda, ahova az Úr vinni akarta őket.

Ha a pusztai vándorlás lelki üzenetét tekintjük, ami az egész Írás alapján elmondható, hogy mi hívő emberek is úgy érezzük, hogy nem haladunk előre, mintha mostanában csak egy helyben való toporgás lenne az életem. Vagy ha visszafelé mennek is, nem teljesednek be az ígérek, valahogy az Úr nem alakítja úgy az élethelyzetemet, ahogy az a legüdvösebb lenne, vagy boldogító. Mintha minden változatlan lenne, az Úr ugyan velem van, de nem haladok előre sehova sem.

Az apák nemzedéke miatt a fiaknak is ezt kellett átélniük. A lelki üzenetben azt is lehet mondani, hogy valaki más bűne következményeinek a súlyossága engem is érint és ezért sincs meg az az érzés, hogy előre haladunk. Mert ez a pusztai vándor-

lás időszaka. Akkor és ott Izrael népének, a fiak nemzedékének és a lelki üzenetben számunkra is a pusztai vándorlás azt jelképezi, hogy még nem vagyunk az Ígéret földjén. Itt még nehézségek lehetnek.

De a Széir hegy kerülgetése, a visszafordulás a Veres-tenger felé még sem negatív csengésű az ígében, a pusztai vándorlás nem volt értelmetlen. A gyermekeknek és az unokáknak is a szülők vétkei miatt kellett olyan hosszú ideig ott lenni, de ez mégis Isten ígérete beteljesedésének a része volt. Ezért kell azt mondani, hogy nem értelmetlen és nem hiábavaló. Eljön majd az az idő számukra, majd évtizedek múlva, amikor bemehetnek. Az 5Móz 2 azt mutatja be, hogy érkezett ez az idő. A Károli-féle fordításban a 3. vers még kifejezőbb, amikor ezt mondja az Úr kijelentése: „Elég már a hegyet kerülgetek, fordulatok észak felé”. Isten mondja ki, hogy már vége a pusztai vándorlás idejének, már induljanak észak felé, azaz már induljanak arra, ahol az Ígéret földje van. Elérkezett a negyven esztendő pusztai vándorlás vége.

Amikor az Úr Jézus negyven napig kísértetik a pusztában, akkor ő sokféle nehézséget élt át. Ez a megkísértése visszamutat Izrael népe pusztai vándorlásának időszakára, amit a gyermekeknek is át kellett élni. Az Úr Jézus megkísértésének végénél győzött a Sátán fölött is és az Atya küldte hozzá az angyalokat, akik diakóniai szolgálattal szolgáltak neki, ami egyet jelentett azzal is, hogy ehetett. Ezután az Úr Jézus elkezdte a tanítói szolgálatát, gyűjtötte a tanítványokat maga köré. Jézusnak is intenzíven elkezdődött az, ami miatt az Atya küldte őt.

Isten népe számára, a fiak nemzedékének eljött a nagy idő. Isten itt mondja ki Mózesen keresztül, aláhúзва a gyermekeknek és az unokáknak, hogy a pusztai vándorlás során tapasztalhattátok gondoskodásomat; „Mert az Úr, a te Istened megáldott téged a te kezed minden munkájában, tudja, hogy a nagy pusztaságban jársz immár negyven esztendeje veled van az Úr, a te Istened, nem szűkölködtél semmiben.” (7.vers) Tehát áldása bősége és a velük létele a negyven év alatt is.

Akkor mondja ezt el, amikor azt hangsúlyozza, hogy nem foglalhatnak el semmit Edom földjéből, hanem pénzen kell vásárolniuk. Valóban nagyon gazdagoknak kellett lenniük, hogy a pusztai körülmények között még pénzük is maradt, illetve lehetett. A 8. részben is újra összefoglalja, hogy Isten hogyan gondoskodott róluk és ott kiemeli, hogy ha mégis lehetett szükségük, az azért volt, mert próbált benneteket Isten, az Úr, mert próbálta a szíveteket. Bővölködés, gazdagság, áldások bősége – az áldás azt jelenti, hogy az Úr nemcsak a szükségeset adja, hanem ráadást is –, ha viszont szükség van akkor azzal is terve és célja van. Isten ígéje azt mondja itt, hogy nem elszegényedtetek a pusztában, hanem meggazdagodtatok, nem szűkölködtetek semmiben, tudtok vásárolni Edom földjén. Az Ígéret földjén még nagyobb gazdagság vár rájuk.

Isten mindhárom rokon néptől eltiltotta őket. Ebben azt az üzenetet fedezhetjük föl, hogy nem az az ő földjük, ő azt készíti nekik, amit ígért nekik. A rokonoké a saját földjük, nekik vándorolni kell, amíg az ő földjeik határain mennek és a vándorlásnak akkor lesz vége, amikor eljutnak a saját földjeikre. Ebben a mozzanatban is benne van, hogy a pusztai körülményeket kell átélniük egészen addig, amíg nem lesz az övék az örökségül ígért föld.

Isten áldásai, bőséges áldása, a szükség esetén a próbái, ezek a mi életünk pusztai vándorlásának is a jellemzői. Csak akkor jön el számunkra is az ígéret földje nagy lelki és fizikai élménye, amikor eljön az Úr Jézus. Addig pusztai vándorlás körülményei lesznek, de az Úr gondoskodik bőségesen. Merjük-e ezt hinni akkor, amikor éppen szükségünk van, valami hiányzik? Mint ahogyan Jézusnak is hiányzott, például a megkísértés negyven napján is, de ő is átélte, hogy az Úr vele van, és Isten ezt ígerte meg.

Tehát Isten gondoskodása bátorító a fiak számára, akik ott vannak már az Ígért földje határánál, de ők is átérték, valóban hogyan gondoskodott róluk Isten, milyen gazdagok voltak valójában. Milyen lesz, ha majd átmegyünk? Akkor is ott lesz az Úr jelenléte, lehet, hogy lesznek próbák is, de az Ígéret földjén nem annyira a próbák ideje van, ott már a boldog ígéretek beteljesedését átért tapasztalat.

Ez az ige nagyon keményen beszél arról is, hogy Isten igazságos ítélete csakugyan utolérte az apák nemzedékét. A 13. versben azt olvassuk: „Most keljete fel és menjetek át a Záred patakán; és átkelénk a Záred patakán. Az idő pedig, amelyet eljártunk Kádes-Barneától míg általmenénk a Záred patakán, harmincnyolc esztendő, amely alatt kiveszett a hadra való férfiak egész nemzetsége a táborból, amint megesküdte az Úr nekik. Efelett az Úrnak keze is volt őrajtuk, hogy elveszítse őket a táborból az ő kipusztulásukig.”

Az új fordítású Bibliában a Zered patak Edom és Moáb határát jelenti, természetes határ a két ország, a két nép között. Amikor Edom és Moáb határán mentek az Ígéret földje felé, akkor ezen a patakon át kellett menniük. Az ige azt mondja, hogy nemcsak fizikai, hanem lelki értelemben is határ volt ez a patak, illetve az azon való átkelés. Amikor átkeltek a patakon akkor már nem élt egyetlen olyan idősebb hadra fogható férfi sem, akiknek az Úr esküvel tett ítélete az volt, hogy a pusztában kell meghalni.

Ebből a nemzedékből két idősebb férfi volt, akinek még sem kellett meghalnia, Kaleb és Józsué. Ez az elszomorító igazság, azt mutatja, hogy az Úr komolyan veszi az ő ítéletét is. Ha megmondta, akkor tartja is ígéretét, a 15. vers keményen írja: efelett az Úrnak keze is volt őrajtuk, hogy elveszítse őket a táborból az ő kipusztulásukig. Tehát itt az Úr nem szabadít, nem megment, nem megbocsát, hanem amit megmondott, azt kőkeményen végrehajtja. Az ítélet arra vonatkozott, hogy nem mehetnek be az Ígéret földjére. Nem arról van szó, hogy az örök életükkel mi a helyzet, hanem nem mehetnek be, a szó fizikai, földi értelmében, Kánaán földjére.

Ez azért is nagyon fontos, mert Mózes sem mehetett be. Az Úr annyira komolyan vette az ő szentséges és igazságos ítéletét, hogy mivel az apák nemzedéke nagyon rosszul döntött Kádes-Barneában, ezért 40 éves pusztai vándorlás következett. Ennek az időszaknak a végén egy helyzetben Mózes annyira hamisan viselkedik, hogy az Úr azt mondta, ő sem mehet be, Mózes hiába könyörgött Istennek. Ha az apák nemzedéke bemehetett volna, akkor Mózes is bemehetett volna. Ezért olvassuk az 5Móz-ben, hogy az Úr megharagudott miattatok rám. Mózes vétkezett, de azért vétkezett, mert sajnos a népe bűne miatt erre volt lehetősége.

Az 1Kor 10-ben Pál apostol figyelmezteti a korintusi gyülekezetet és az újszövetségi idősakra nézve minden hívő embert is, hogy tanuljunk az apák nemzedéke engedetlenségéből, hitetlenségéből, ne zúgolódjunk az Úr ellen; „mindezek pedig példaképpen estek rajtuk, megíratlak pedig a mi tanulságunkra, akikhez az idők vége érkezett. Azért aki azt hiszi, hogy áll, meglássa, hogy el ne essék, nem egyéb, csak emberi kísértés esett rajtatok. De hű az Isten, aki nem hagy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek, sőt a kísértéssel együtt a kimenekedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek.”

Tehát az Úr igazságos ítélete az apák nemzedéke súlyos bűne miatt arra emlékeztessen minket, hogy vigyázzunk, ha állunk, el ne essünk. Azaz, ha mi hűségesek vagyunk, ha az Urat követjük, akkor az Úr igazságos ítéletének a bibliai tanítása abban erősítsen, hogy kérjük az Úr kegyelmét és hűségét napról napra, hogy merjük és tudjuk őt hűséggel követni. Tudatosítsuk újra és újra, hogy mi csak azért állhatunk meg, mert az Úr kegyelme tart bennünket. Ha ez nem lenne, akkor mi is elbuknánk, mint az apák nemzedéke, mi nem vagyunk jobbak az ószövetségi hívő népnél, csak

AZ ÚR SZABADÍTÁSA

az Úr kegyelme az, hogy mi élünk. Az apák nemzedéke ezt felejtette el, ők nem az Úrra néztek, amikor megijedtek Kánaán földje embereitől, a körülményektől. Mózes sem az Úrra nézett, amikor vétkezett ellene.

Az Úr igazságos ítélete tehát azt igazolja, hogy van, amikor kemény az Úr keze, de nem a pusztításra. Noha itt azt mondja, hogy „elveszítse őket a táborból az ő kipusztulásukig”, de ez biológiai halál, az, amelyik megátolta, hogy bemenjenek a földi ígéret földjére.

Jó azt mondani, hogy Mózes mégiscsak ott van a földi ígéret földjén, hiszen a Megdicsőülés hegyén az Úr Jézus megjelenik, isteni dicsőségében ragyogva, akkor megjelenik Illés és Mózes. A szó lelki értelmében az Ígéret földje, az örök haza, amire a földi ígéret földje mutatott az ószövetségben, az nyitva állt a legbűnösebb nemzedék számára, az apák nemzedéke is bemehetett. Lelki értelemben az Ígéret földjére, ami reménység volt, amint Mózesnek is. Illetve az apák nemzedéke fölött is az Úr hatalmasan gondoskodott, megtartotta őket a pusztai vándorlás során haláluk pillanatáig, rájuk is vonatkozott, hogy gazdagon megáldotta őket Isten. Tehát nem az ítéleté volt a végső szó, ami arra nézve volt igaz, hogy nem mehettek be. Mózes sem mehett be, de Isten addig is gondoskodott róluk.

Ne felejtjük el, hogy az egyik legszebb történet, amiből aztán az Úr Jézus személyének a drága valósága fölragyog, a János evangéliuma 3. szerint: Amiképpen Mózes felemelte a kígyót a pusztában, az Emberfiának is úgy kell felemeltetni. Vétkeztek az apák és a fiak nemzedéke, az érc kígyó története súlyos bűnével, zúgolódtak az Úr ellen, és jöttek a kígyók, de Isten megtartotta őket. Sokan életben maradtak. Amelyik, az apák nemzedékéhez tartozó harcos, föltekintett az érc kígyóra, azért még nem kellett meghalnia és akkor még nem kellett ott meghalnia, mert akkor ő is életben maradt. A meghalásának ideje akkor jött el, amikor eljött az, hogy az Úr elhívja.

Jézus számára a szó legteljesebb értelmében lett valósággá az Isten igazságos ítélete. Az apák nemzedékét nem hagyta el az Úr, velük volt a pusztai vándorlás során. Most hadd mondjam újra, az isteni gondoskodás ebben is megnyilvánult, nem hagyta el őket, csak az ítélet az volt, hogy nem mehettek be az Ígéret földjére. De lelki értelemben a végén ők is bemehettek és együtt lehetnek velünk az Úrnál, amikor eljön az örökkévalóság dicsősége.

Ennél a résznél az üzenet szomorú, mert azt mondja, hogy Isten ma is komolyan veszi az ő fenyítő ítéletét, lehet súlyos következménye valamilyen bűnömnek, vagy a közösség vétkének. Ez másokra is nagyon súlyos kihatással lehet, és az Úr ezt komolyan veszi, az Úr keze akár elveszíthet, de csak földi értelemben, és az örökkévalóság az Úr kegyelme miatt a miénk lehet. Gondoljunk arra, hogy a Korintusi gyülekezetben voltak olyanok, akik azért haltak meg, azért lettek betegek, mert visszaéltek az úrvacsora szeretetével, tanításával; nem szerették a testvéreiket és úgy úrvacsoráztak. Isten azzal mentette meg a lelküket, hogy fizikailag kellett meghalniuk (1Kor 11).

Az Úr ítélete legfeljebb fenyítő az övéi számára, de az apák nemzedékének a meghalása készítette elő a fiak számára a továbblépés lehetőségét. Amíg élt egy olyan hadakozó férfi is, aki az apák nemzedékéhez tartozott, nem lehetett bemenni az Ígéret földjére. De amikor eljött az idő és meghalt az utolsó, ehhez a nemzedékhez tartozó izraeli férfi, eljött az ideje annak, hogy átmenjenek a Zered patakán és bemenjenek az Ígéret földjére.

Tehát a hangsúly még az ítéletnél is azon van, hogy ezzel is az Úr készíti a szabadítását. Az Úr szabadítása azért biztos, mert az ő esküvel tett ítélete is végrehajthatik, hogy az ő népe, a fiak nemzedéke képviselője által, bemehessen az Ígéret földjére. Tehát az Úr nemcsak gondoskodik az ő népéről a vándorlás során, nemcsak

komolyan veszi az igazságos fenyítő ítéletét, hanem a szabadítása bizonyosságát mondja meg a fiak nemzedékének még az Ígéret földje előtt.

Tulajdonképpen a Mózes 5 könyvében olvasható Jahve – az Úr – önmagában azt jelenti, hogy szabadító, az az Úr, aki velünk van, a „vagyok, aki vagyok” Úr, az Isten, aki nemcsak mindenható, hanem szabadító is. Tehát az egész Mózes 5 könyve a szabadító Úrra mutat. A fiak nemzedékének ezt húzza alá Isten; bízzatok, mert annyira biztos a szabadítás, hogy olyan, mintha már bemehettetek volna.

Sajnos az új fordítású Bibliában jelen időben fordított két kifejezést is az 5Móz 2,12. vers: „Szeirben pedig Horeusok laktak azelőtt, akiket az Ézsau fiai kiűztek, és kiirtották színük elől, és azoknak helyén laktak, amiképpen cselekedék Izráel is az ő örökségének földén, amelyet adott neki az Úr.” és az 5Móz 2,24 vers: „Keljete fel azért, induljatok, menjetek át az Arnon patakán; lásd: kezedbe adtam Szihont, Hesbonnak királyát.” Az új fordítású Bibliában ez áll: kezedbe adom. Valamit Isten a jövőben tesz, de azt múlt idővel fejezi ki. Ez a prófétai perfektum, teológiai szaknyelven. Valamit Isten a jövőben készül tenni, de mivel ígéretet teljesít be, ez annyira biztos, mintha már régen múlt lenne, a jövőben valósul meg valami, de már a múlt bizonyosságával tudhatok róla, bízhatok benne és amikor benne vagyok, benne élek, akkor tulajdonképpen azt hajtom végre, amit az Úr már megcselekedett régen.

Ha sorban megyünk, akkor az Úr szabadításának az első mozzanata abban látszik, hogy az Úr nem adta nekik az Ézsau utódainak illetve Lót leszármazottainak, Moábnak és Ammon fiainak a földjét. Ezen három nép földjének az említése azt mutatja, hogy az ő földjeik az övék. Izraellel rokon népek a földjeiket úgy szerezték meg, hogy az Úr volt az, aki harcolt értük, aki kivesztette előlük azokat, akik korábban ott laktak. Tehát a rokon népeket is az Úr úgy ajándékozta meg örökséggel, az Ábrahámnak és Lótnak tett ígérek miatt, hogy kiűzte az ellenséget. Kádes-Barneában az apák nemzedéke nem mert bemenni az Ígéret földjére, mert féltek attól, hogy mi lesz velük, nem hitték, hogy az Úr kiűzi az ellenséget. Még a rokon népek is azt élték át, hogy az Úr harcolt értük és így lett az övék a földjük.

Számomra a legszemélyesebb üzenet abban lett, amikor a Károli-féle fordítású Biblia óriásoknak nevezi, rőfáimnak, aminek a jelentése vonatkozhat halott lelkekre, árnyékvilágban élő lelkekre, azért is, mert az anák fiaihoz hasonlítja a rőfáim szóval elnevezett embereket. Az egyes rokon népek különböző elnevezéssel illették őket, amely elnevezések megtalálhatók Ábrahám történeteinek az 1Móz 14-ben. A 3. részben Ógról, Básán királyáról is azt olvassuk, hogy „egyedül ő maradt meg az óriások maradéka közül, íme az ő ágya vaságy, nemde Rabbátban az Ammon fiainál van-e. Kilenc sing a hosszúsága és négy sing a szélessége, férfi könyök szerint” (5Móz 3,11). Ez azt jelenti, hogy 4,5 méter hosszú és két méter széles fekhely, tehát óriás volt Básán királya is. Káleb és Józsué azt mondta, hogy nem kell félniük az óriásoktól. Isten a fiak nemzedékét úgy bátorítja, hogy nemcsak arról van szó, hogy az Úr kiűzte a korábban ott lakó ellenséget, hanem olyan ellenséget, akik óriások voltak. Mindhárom rokon nép azt élte át, hogy még az óriások is megfutamodtak előttük. Mózes azt mondta, az Úr pusztította el őket.

Az Arnon patakán való átkelés volt fizikai értelemben az a határ patak, amely a lelki értelemben jelezte, meghalt az apák nemzedéke minden tagja. Innentől fogva elkezdődött a honfoglalás, a Jordánon túl levő területek, Ruben, Gád és Manassé fél törzsének az öröksége lett majd, Szíhon Hesbon királya, illetve Óg Básán királya legyőzése jelentette azt, hogy az ő földterületeik az Ígéret földje területévé lettek és amikor bementek, átkeltek a Jordánon, akkor az Ígéret földje eredeti részének elfoglalása lett a honfoglalás része. A Zsidókhöz írt levél 6. részében szerepel ez a kijelentés, hogy amikor Isten esküvel ígér valamit, az olyan, mintha két változhatatlan

AZ ÚR SZABADÍTÁSA

tény lenne valóság. A 2Kor 1-ben pedig azt olvassuk, hogy Istennek valamennyi ígérete az Úr Jézusban lett igenné és ámenné.

A szabadítás bizonyossága Izrael népe számára is azért valóság, mert Isten hűséges az ő ígéretéhez, amit Izrael népe számára is egyedül Jézusért lehet és tehet valóságosan. Ha nincs az Úr Jézus, akkor Izrael népének sincs Ígéret földje, akkor a fiak sem jobbak az apáknál. De a történet itt azt mondja, hogy menjetek át az Arnon patakján és menjetek harcolni. A 25. versben pedig azt mondta az Úr, hogy most kezdi rábocsátani minden népre a félelmet és a rettegést, hogy rendüljenek meg és reszkessenek Izrael népe előtt. A 2Móz 15-ben a Vörös-tengeri átkelés után ugyanezt olvassuk. Akkor ott énekelt Mózes, Miriám és az egész nép, hogy milyen hatalmas szabadítást tett az Úr. Még ott éneklik, hogy az Úr milyen győzelmet ad majd nekik, amikor bemennek az Ígéret földjére. Ennek a beteljesítése jött el. Az apák nemzedéke vétkezett, de a fiak számára – az ige hangsúlyozza – most kezdi rábocsátani a félelmet, meglátjátok, hogy fognak remegni tőletek.

Az Úr szabadításának bizonyossága abban bátorító, hogy mi is ebből élünk. Az Úr szabadítása a mi személyes életünkben akkor fontos, amikor nemcsak gondoskodásról, napi szükségéről van szó, hanem amikor nagyon nagy szabadításra szorulólok. Az ige abban bátorít minket, hogy az Úr szabadítása elvégzett tény, hiszen Jézusban elvégzett mindent. A személyes életünkre nézve valósággá teszi a szabadítást Isten, amikor bennünket is szabadít, akár bűnnel kapcsolatban, akár valamilyen nehéz élethelyzettel kapcsolatban. Az Úr gondoskodott az ő népéről, fenyítve is ítélte őket, de az Ígéret földje előtt igazolta, hogy beviszi őket és bevitte őket.

Imádkozzunk!

Magasztalunk azért mennyei Atyánk téged, hogy amit megmondtál, azt beteljesítetted. Köszönjük neked, hogy mindazok az ígéreteid, amik még hátra vannak, az Úr Jézus eljövele, az ő dicsőséges kiteljesített szabadítása tekintetében azok is olyanok, mintha már beteljesedtek volna. Arra kérünk, segíts nekünk ezt hittel megragadni akkor, amikor itt a földi életünk során nem is olyan egyszerű élni, megmaradni a hitben. Kérünk, hogy lehessünk mi is olyanok, mint a fiak nemzedéke, akik csendes engedelmisséggel végezték a dolgukat és köszönjük neked, hogy te valóban bevitted őket az Ígéret földjére. Köszönjük Urunk neked, hogy rólunk is gondoskodsz a pusztai vándorlásunk időszakában, itt a földön élve hisszük, hogy megtartasz bennünket. Megvalljuk neked, hogy amikor az ígéret beteljesedésének késését érezzük, akkor is szükségünk van hűségedre, megtartó kegyelmedre. Erre nézve is kérjük szabadításodat.

Hadd kérjük Urunk, hogy segítsd meg azokat a testvéreinket, akik most különösen nehéz helyzetben vannak, akik lehet, hogy fizikailag és lelkileg is nagyon maguk alatt vannak, akik számára a mostani időszak körbejárás jellegű, hadd tudjanak rád tekinteni. Kérünk téged arra Atyánk, erősíts bennünket, hogy mi is tudjunk másokat erősíteni.

Hadd kérjük most is tőled, hogy könyörülj meg népünkön is, adj a mi népünknek is hozzád térést. Kérjük, hogy vezetőinket is támogasd, hadd tudjanak jó döntést hozni, azért, hogy csendes és nyugodalmas életet élhessünk. A te kegyelmedet kérjük órájuk is Urunk és mindannyiunkra, önmagunkra. Az Úr Jézus érdeméért.

Ámen.